

תת"ע 3405/10/16 - מדינת ישראל מדינת ישראל נגד נאאל ראדי - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3405-10-16 מדינת ישראל נ'
ראדי

לפני כב' השופט אהרן האוזרמן
המאשימה
מדינת ישראל מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד נופית גנון

נגד
הנאשם
נאאל ראדי - נוכח
ע"י ב"כ עוה"ד גולני

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, על ידי כב' הש' דן סעדון מבית משפט זה, ביום 17/10/17 בעבירה של נהיגה בשכרות - **עבירה מיום 23.09.2016** - זאת בהסתמך על בדיקת מאפיינים בלבד, ולאחר שבית המשפט מצא כי לא ניתן לקבל את פלט בדיקת הנשיפה שמסר הנאשם בבדיקת "ינשוף" שנערכה לו.

בתאריך 07/01/18 נשמעו טיעונים לעונש בפני כב' הש' סעדון, בסיומם הורה כב' הש' סעדון בטרם גזירת הדין, להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן לעונש, תוך שהוא מבהיר בהחלטתו כי בית המשפט אינו כבול בהמלצות שירות המבחן.

ביום 21/06/18 נערך תסקיר שירות המבחן המתבסס על פגישה עם הנאשם ומסמכים שהציג לקצינת המבחן, בסיכומי ביקש שירות המבחן דחיה של 3 חודשים על מנת לאפשר בדיקת התאמתו של הנאשם להשתלבות במסגרת טיפולית ולקבלת טיפול בבעיית התמכרות לאלכוהול ממנה אובחן כסובל.

שירות המבחן מצא בשלב זה, נזקקות טיפולית וכן פוטנציאל שיקומי אצל הנאשם וציין כי סיכוי שיקומו טובים נוכח העובדה כי הנאשם מקיים אורח חיים תעסוקתי תקין, נוכח העובדה שמאז ביצוע העבירה חלפו שנתיים (עד אז) והנאשם לא ביצע עבירות נוספות בתחום התעבורה ובתחום הפלילי. הנאשם הביע מוכנות והיענות לקבל עזרה במסגרת עמותת אפש"ר בהמלצת ובפיקוח שירות המבחן.

ביום 07/10/18 הוגש ע"י שמ"מ תסקיר משלים, המבקש דחיה של 3 חודשים נוספים, זאת לאחר שהנאשם נמצא מתאים על ידי עמותת אפש"ר להשתלב אצלם בטיפול, אולם לא החל עדין בטיפול שכן קיבל אישור תקציבי מגורמי הרווחה במקום מגוריו, לכיסוי הטיפול כאמור.

ביום 03/04/19 הוגש תסקיר משלים בו דיווח כי הנאשם החל בתהליך אבחון בעמותת אפש"ר, כאשר בהעדר מימון מאגף הרווחה, החליט לממן את הטיפול מכיסו באופן פרטי. נתבקשה דחייה בת חודש.

ביום 2/5/19 התקבל תסקיר שירות המבחן הכולל המלצה טיפולית, כפי שיפורט להלן.

ביום 5/5/19 טענו הצדדים בפני לעונש, הוגשה פסיקה ונקבע מועד (לאחר שבוע) למתן גזר הדין.

ראיות התביעה לעונש:

ב"כ המאשימה עותרת לעונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-12 חודשים (כולל הפעלת 7 חודשי מאסר מותנה בחופף), פסילה שלא תפחת מ-60 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, חתימה על התחייבות כספית וקנס.

הוגש גיליון הרשעות קודמות בתעבורה על פיו הנאשם נהג משנת 1999 לחובתו 28 הרשעות קודמות בהן 2 הרשעות בעבירות זהות של נהיגה תחת השפעת אלכוהול משנת 2015 ומשנת 2013.

כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בן 7 חודשים בגין עבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול, מתיק פ"ל 198-06-15 מתאריך 24/06/15 שהינו בר הפעלה.

לנאשם רישום פלילי, כולל בעבירות של הסגת גבול פלילית, והיזק לרכוש במזיד (משנת 2016).

עמדתה המאשימה כאמור, נשענת על העובדה כי מדובר בכתב אישום חמור וכן באירוע שלישי של נהיגה ברכב תחת השפעת אלכוהול.

לגרסת התובעת מאחר ומדובר באירוע שלישי מסוגו, ולמרות המלצת שירות המבחן, הרי שמתחם הענישה הנוהג לטענתה במקרה זה כולל מאסר בפועל ובמיוחד הפעלת המאסר המותנה ואין מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה. אשר לטענת הנאשם כי "השתקם" טוענת התובעת כי במקרה זה אין מקום להעדיף שיקולי "שיקום" ואין הצדקה לכל חריגה לקולא בשל כך, ממתחם הענישה שהציגה.

המאשימה מתנגדת להארכת המאסר המותנה.

עוד טענה התובעת כלפי תסקיר קצין המבחן כי המלצת שירות המבחן אינה מחייבת כידוע את בית המשפט, הינה בגדר המלצה בלבד ועל בית המשפט שלא לקבל המלצה זו.

ראיות ההגנה לעונש:

מנגד מבקשים הנאשם וסנגורו כי אתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות לטענתם של הנאשם, בכך שהנאשם בן 50, אב ל-6 ילדים, עושב כעת מאמצים ניכרים להשתקם משימוש מופרז בן שנים באלכוהול. הנאשם הודה בעבירה למעשה מיד ובהזדמנות הראשונה, ומהרגע הראשון ביקש להשתלב בטיפול.

הנאשם נגמל משימוש באלכוהול, השתלב בטיפול במסגרת עמותת אפש"ר, טיפול אותו הוא מממן בעצמו ומכיסו, באופן פרטי, לאחר שלא קיבל מימון מרשות הרווחה העירונית, במקום מגוריו.

לדברי הנאשם כפי שטען בפני בבית המשפט, וכעולה מתסקיר שמ"מ, הנאשם עבר לאחר האירוע האחרון שינוי פנימי עמוק, הוא מצטער צער רב על האירוע, ומתחייב להמשיך ולהתמיד בטיפול שהוא מקבל, תוך שהוא מבין כיום לדבריו כי האלכוהול נמצא במוקד בעיותיו, הוא ה"בעיה" ולא ה"פתרון".

ב"כ הנאשם מפנה לעובדה כי הנאשם משתתף בהליך טיפולי במסגרת עמותת אפש"ר וזאת מחודש פברואר 2019, על פי תסקיר שירות המבחן מגיע בקביעות למפגשים במסגרת הליך האבחון וכן שירות המבחן התרשם במהלך תהליך האבחון כי הנאשם משקיע מאמצים רבים.

לעניין הרשעותיו הקודמות, מפנה הסנגור המכובד לעובדה כי 2 ההרשעות שעניין נהיגה ואלכוהול, נגמרו בכתב אישום שתוקן לעבירה החמורה פחות לטענתו, נהיגה תחת השפעת משקאות אסורים בניגוד לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה, וכן מצביע על כך שמדובר באירועים ישנים יחסית.

טוען הסנגור כי הנאשם העומד בפני כיום אינו אותו אדם שהיה לפני הפרשה, ולפני הטיפול שעבר. הנאשם למד את הלקח והפנים את חומרת מעשיו והוא מבין לדבריו כיום היטב את השפעת התמכרותו ארוכת השנים לאלכוהול על חייו, על משפחתו וילדיו, ואת תוצאותיה.

הסנגור המכובד נזקק בטיעוניו גם לתיקון 113 בחוק העונשין ["**הבניית שיקול הדעת השיפוטי**"] אשר קובע כיום במפורש בסעיף 40(ד) לחוק, כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

בנוסף מבקש הנאשם כי אתחשב בכך שבחר להודות מיד בהזדמנות הראשונה, פנה לבקש עזרה באפיק הטיפול, התמיד בטיפול למרות הקשיים, גמל עצמו מאלכוהול ואף הציג ראיות של ממש, כולל חוו"ד של קצינת המבחן המלווה אותו מזה קרוב לשנה, ושל הגורמים המטפלים בו בעמותת אפש"ר המציניים את מחויבותו לטיפול את התמדתו ואת כוח הרצון שגילה עד כה.

משום כל האמור בא בפני הנאשם באמצעות סנגורו המכובד בעתירה כי אתחשב בנאשם בסיכויי שיקומו ואאריך את

התנאי בן 7 חודשי מאסר שהוא בר הפעלה. בנוסף, עותר הסגור להתחשבות בתקופת הפסילה, שכן לדבריו הנאשם ממילא עתיד להיות מופנה למכון הרפואי להערכת נהגים, שם יתקל קרוב לוודאי בקושי בחידוש הרישיון שיעוכב בכפוף לבדיקה נוספת.

דין:

נהיגה בשכרות הינה מבין העבירות החמורות ביותר שבפקודת התעבורה, אשר המחוקק אף ראה להורות בצידה על עונש פסילת מינימום בת שנתיים (סעיף 39.א. לפקודת התעבורה).

לעניין זה, נקבע לא אחת בפסיקת בתי המשפט, כולל בערכאות עליונות, כי נהיגה תוך שימוש באלכוהול, היא עבירה חמורה אשר מסוכנות רבה טמונה בה. אין ספק כי שימוש באלכוהול ובסמים משפיע לרעה ובאופן קיצוני על כושר הנהיגה, באשר הוא מעוות את תחושת המציאות של הנהג ומשפיע לרעה על כושר קבלת ההחלטות ועל מהירות התגובה שלו.

בתפ 308/95 (י-ם) מ"י נ' אשר גבארה [פורסם בנבו] (1995), מכנה כבוד השופט רובינשטיין את השכרות, במילים חריפות כ - "הפקרות גמורה המסכנת את הבריות".

בע"פ 3638/12 וקנין נ' מ"י [פורסם בנבו] (2012), שב וקבע כב' הש' רובינשטיין עמדה נחרצת כי:-

" נזכור כי נהיגה בשכרות הינה מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצידן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת 'מכונת מוות נעה'. ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד "

ועוד ברע"פ 4265/12 [פורסם בנבו] (2012), שב וכתב כב' השופט רובינשטיין:-

" אשוב ואטעים כי שכרות היא אם כל חטאת בכביש... "

בע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מ"י [פורסם בנבו] (2011), אליו הפנתה אף התובעת בטיעוניה לעונש, אישר ביהמ"ש העליון את החלטת ביהמ"ש המחוזי, אשר הוסיף על גזר דינו של בימ"ש קמא 4 חודשי מאסר בפועל, לנהג שנתפס בפעם השנייה נוהג בשכרות. המאסר רוצה בפועל, למרות המלצת שרות המבחן (בביהמ"ש המחוזי) על ריצויו בעבודות שירות.

כב' הש' גובראן קבע כי :-

" נדמה כי אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירה שביצע המבקש ועל הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירה של נהיגה בשכרות. כידוע, נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. לכן, יש לנקוט

במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות. "

וכן נקבע כי-

" נהיגה במצב שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם ייתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה. "

ברע"פ **444/08** משה יוסף נ' מ"י [פורסם בנבו] (2008), אישר ביהמ"ש העליון עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים לנהג בשכרות בפעם השנייה, לאחר שביהמ"ש המחוזי הפחית מעונש המאסר של 12 חודשים שהטיל ביהמ"ש לתעבורה, וזאת למרות טענת הנאשם ל"נסיבות אישיות" מיוחדות.

הנה כי כן, על פי ההלכה הפסוקה, מי שמפר הפרה בוטה את הוראות החוק, שב ונוהג בשכרות תוך הפקרות מוחלטת - ראוי ללא ספק שיימצא מקומו מאחורי סורג ובריח, לתקופה ארוכה.

תסקיר שירות המבחן:

ביום 02/05/19 התקבל תסקיר שירות המבחן, אשר מלווה את הנאשם במסגרת תיק זה, קרוב לשנה.

על פי תסקיר שירות המבחן, בולטת התרשמותה החיובית של קצינת המבחן מהנאשם. הוברר כי הנאשם מגלה לאורך התקופה מאז הופנה לשירות המבחן, מוטיבציה גבוהה לשינוי ולשיקום, תוך מאמצים להתקבל ולהשתלב בטיפול במסגרת עמותת אפש"ר ואף במימון עצמי ופרטי.

לאור ממצאי תהליך האבחון וההמלצה שהתקבלה בשירות המבחן מעמותת אפש"ר, כמו גם המאמצים והמוטיבציה שמגלה הנאשם עד כה, המליץ שירות המבחן לאפשר לו להמשיך בטיפול.

שירות המבחן ממליץ על הארכת המאסר המותנה בן 7 חודשים וזאת על מנת לאפשר המשך תהליך טיפול ושיקום בעיצומו מצוי הנאשם כיום, זאת יחד עם הטלת צו מבחן לפיקוח שירות המבחן על הנאשם למשך שנה, כדי לעקוב אחר התמדתו בהליך טיפולי בעמותת אפש"ר.

בנוסף, כענישה מוחשית ממליץ שירות המבחן על צו של"צ בהיקף של 250 שעות לאחר שנמצא כי הנאשם מוכן ומתאים לרצות עבודות במסגרת תוכנית של"צ שיגבש שירות המבחן, לאחר גזר הדין.

ראוי להדגיש לעניין זה כי קצינת המבחן מציינת כי במהלך תהליך האבחון, הנאשם השקיע מאמצים רבים להפחתת כמות צריכת האלכוהול שלו והגיע עד להפסקה מוחלטת כיום של שתיית אלכוהול.

קביעת מתחם הענישה:

תיקון מס' 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" קובע כעיקרון המנחה את בית המשפט בגזירת הדין הוא "עקרון ההלימה", לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

עוד קובע התיקון (בסעיפים 40ב ו- 40ג) כי במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשיקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ד, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

נוכח האמור ובטרם אגזור את העונש, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל במקרים דומים, נע כמניפה בין צו של"צ יחד עם הארכת המאסר המותנה ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת 7 חודשי המאסר המותנה בחופף לכך. בנוסף מתחם הענישה כולל פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של בין 30 ל-60 חודשים, קנס גבוה, חתימת התחייבות כספית וענישה מותנית נוספת (מאסר ופסילה).

שיקום הנאשם וחזרה למוטב:

במקרה דנן, יש להכריע האם יש להעדיף את עיקרון ה"שיקום" על פני עיקרון ה"גמול" וההלימה בעניינו של הנאשם, שכן מחד, מעשיו חמורים ומאידך, אין להתעלם מתהליך השיקום והגמילה מאלכוהול שהנאשם מצוי בעיצומו.

בפסיקה ענפה של ביהמ"ש העליון, הדגיש ביהמ"ש את חשיבות ההיבט השיקומי. גם במקרים קשים ובעבירות חמורות, העדיף ביהמ"ש העליון לפסוק בעד שיקומו של הנאשם, חרף מעלליו הקשים.

בע"פ 8092/04 ישראל חביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2004), ביטל בית המשפט העליון עונש מאסר של 40 חודשים, עקב שיקומו של הנאשם מסמים. בית המשפט עמד על חשיבות השיקום כשיקול חשוב בענישה.

ברע"פ 5066/09 ירון אוהיון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010), הורשע הנאשם בבימ"ש קמא בעבירות מרמה, ונשלח למאסר של 54 חודשים. ביהמ"ש המחוזי, בדעת רוב, הקל במידת מה בעונשו. בית המשפט העליון התיר ערעור בגלגול נוסף עמד בהרחבה על האינטרס הציבורי בשיקום העבריין ועל חשיבות שיקול זה בגזירת הדין ובסופו של יום הפחית באופן ניכר מעונש המאסר.

בע"פ 4075/12 כפיר בן חמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2012), קיצר בית המשפט העליון עונש מאסר של 18 חודשים שהוטל במחוזי, ל-6 חודשים שירוצו בעבודות שירות, עקב שיקומו של הנאשם, נסיבות חייו הקשות ובשל שיהוי בהגשת האישום.

הרציונל העומד ביסוד פסיקה זו, הוא רציונל פשוט, שהשכל הישר וטובת הציבור בבסיסו. נאשם אשר חוזר ומבצע עבירות קשות, אך מבקש לשנות מדרכיו, לעלות על דרך הישר, ומבטא רצון כן ואמיתי אשר מתבטא לא רק בהבל פיו, אלא נתמך בראיות מוחשיות, בחוות דעת טיפוליות מקצועיות, נאשם כזה, מן הראוי לסטות מהעונש שראוי למדוד לו, ולבכר תחת זאת, ענישה שיהיה בה דגש על היבטים שיקומיים. אין ספק, אם יצליח שיקומו של העבריין במקרה כזה, יטיב הדבר עם החברה כולה. לכן, במקרה המתאים, יעדיף ביהמ"ש להקל בעונשו של העבריין כדי לאפשר לו להתמיד בדרך הישר, מתוך ראיית טובת הציבור.

כאמור אף המחוקק נדרש בתיקון 113 לחוק העונשין, לחשיבותו של ההיבט השיקומי, וציווה בסעיף 40ד לחוק העונשין, כי כאשר ביהמ"ש מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי ביהמ"ש לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקום כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן.

עקרון השיקום, כשיקול בר חשיבות בעת גזירת הדין, זכה עם התיקון לחוק, למעמד חוקי, כעקרון בר משקל, המאפשר לבית המשפט, במצוות המחוקק, לסטות מהעונש ההולם במקרים המתאימים.

עיקרון זה, של מחילה מתוך ראיית הטוב שבאדם ועידוד השיבה אל דרך הישר, יסודותיו נטועים עמוק במורשתנו, שנאמר - **"מכסה פשעיו לא יצליח, ומודה ועוזב ירחם"** (משלי כח, יג).

קביעת העונש:

עונשו של הנאשם יגזר כמצוות המחוקק, תוך הקפדה על ההלימה בין העבירה לעונש, ובהתאם לחומרת העבירה ולמידת אשמו של הנאשם. ועוד בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיוידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם.

יפים לעניין זה דברי כב, הש' דליה דורנר בע"פ **5106/99 אבו-ניג'מה נ' מ"י** [פורסם בנבו] (1999):

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיוידואליים העומדים בפניהם".

לעניין חומרת העבירה, כפי שהובא לעיל, הן המחוקק והן ביהמ"ש העליון רואים בחומרה רבה עבירה של נהיגה בשכרות, המבטאת סיכון ממשי לציבור. לעניין מידת "אשמו" של הנאשם, נקודת המוצא היא כי אכן זו היא הפעם השלישית בה מורשע הנאשם בנהיגה בשכרות, (לפני כן מ- 2015 ומ- 2013).

האזנתי לנאשם אשר טען בפני לעונש. שמעתי ממנו הבעת צער וחרטה. שמעתי מפיו כי הוא תולה את הסתבכותו מלכתחילה בהתמכרות לאלכוהול. הנאשם טען בפני כי עבר שינוי אמיתי וביקש כי אאפשר לו להמשיך את תהליך

השיקום, הנמצא בעיצומו.

להערכתי, על בסיס התהליך המתואר, נוכח מסקנות והמלצת קצינת המבחן בתסקיר שערכה לעונש, המבוסס גם על דיווח שהתקבל אצלה מהגורם הטיפולי הרלוונטי בעמותת אפש"ר, ובהתחשב במשך הזמן הרב שחלף מאז האירוע (מעל 3 שנים), אני נכון להעריך כי פוטנציאל השיקום של הנאשם ניכר.

אמת, שליחתו של הנאשם למאסר תיתן לנאשם את הגמול לו הוא ראוי בגין מעשיו. אך יחד עם זאת בטווח הארוך עלול הדבר לחזור "ולהכות" בחברה, אם הנאשם יחזור וידרדר לשימוש באלכוהול ויבצע עבירות נוספות. מכך החברה לא רק שלא תצא נשכרת אלא תיפגע. מכאן עולה כי ראוי לתת את הדעת במקרה דנן, לא על הטווח המידי של ענישת הנאשם, אלא על הטווח הארוך, על התועלת שתצמח לחברה מזה שנאשם שבעברו שנים של שימוש מופרז באלכוהול, ישוב ויעלה על דרך הישר.

הדבר מתיישב אף עם מדיניות שיפוטית עונשית ראויה, קרי: ראוי שבית המשפט יעודד עבריון שמביע נכונות מעשית, חדל מסורו, מיטב דרכיו, וגואל עצמו מהתמכרות הרסנית. ידעו נאשמים, כי מי שעושה מאמץ ויוצא ממעגל העבריינות, ופונה אל דרך הישר, יזכה לתמיכתו של בית המשפט.

סיכומי של דבר, נוכח המתואר, התרשמתי כי במקרה זה ראוי לשקול שיקולי שיקום וחזרה למוטב של הנאשם, וכי יש מקום לגזור את עונשו של הנאשם שבפני ברף התחתון של מתחם הענישה המקובל.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם לקולא ולחומרא, שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיגתם של נהגים שיכורים, נתתי דעתי לכך שמדובר במקרה שלישי של נהיגה בשכרות, התרשמתי מעברו התעבורתי והפלילי המכביד של הנאשם כפי שהוצג בפני, ומנגד התחשבתי גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו של הנאשם עצמו ומסנגורו המלומד, עיינתי אף בפסיקה מנחה.

נתתי משקל ניכר כאמור גם לעובדה כי הנאשם נמצא לראשונה בחייו בהליך שיקומי כמפורט, יש להערכתי בתהליך שעבר הנאשם. שתוצאותיו ניכרות בו, כדי להוות עבור הנאשם גורם מרסן וממתן, שימנע חזרה על העבירות.

שיקול נוסף הוא העובדה כי הנאשם למרות הסתבכויותיו בעבירות תעבורה קודמות ובפלילים, לא ריצה מעולם עונש מאסר בפועל. בטרם אשלח את הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריוח בפעם הראשונה, ראוי לשקול בהחלט האם קיים פוטנציאל שיקומי, האם ניתן להשיג את מטרות הענישה בדרך אחרת. במקרה זה התשובה לשאלה אחרונה זו הינה לדעתי חיובית.

לאור כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **ניתן צו לריצוי 250 שעות עבודות של"צ**, אותן יבצע הנאשם במסגרת תכנית שיכון שירות המבחן, בהתאם להמלצתו בתסקיר שהוגש לבית המשפט ויחל בביצוען בתוך 30 יום מהיום.

2. **פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 50 חודשים.**

מניין הפסילה יחל היום. הפסילה במצטבר לכל פסילה אחרת. הנאשם יחתום היום במזכירות ביהמ"ש על תצהיר חליפי להפקדת רישיונו.

3. **7 חודשי מאסר מותנה מתיק פ"ל 198-06-15 מוארכים בשנתיים נוספות.**

4. **6 חודשי פסילה וזאת על תנאי למשך 3 שנים.**

5. **התחייבות כספית בסך 20,000 ₪ למשך 3 שנים** עליה יחתום הנאשם, שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים או סם, או ינהג בפסילה. ההתחייבות תחתם היום. לא יחתום ייאסר ל- 10 ימים.

6. **קנס בסך 1500 ₪.** הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, התשלום הראשון לא יאוחר מיום 06/06/19.

7. **ניתן בזה צו פיקוח ע"י קצין מבחן לנאשם למשך 12 חודשים מהיום.**

שרות המבחן יפקח על ביצוע עבודות השל"צ, ימשיך לפקח על שילוב הנאשם במסגרת עמותת אפש"ר לטיפול בגמילה מאלכוהול, וכן רשאי השירות לערוך לנאשם מעת לעת בדיקות שתן/דם אקראיות לבדיקת המצאות סמים, במהלך כל התקופה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019, במעמד הנוכחים.